Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE POTPREDSJEDNIKA SUDA

2. ožujka 2016.*

„Privremena pravna zaštita – Žalba – Upravni postupak – Objava odluke kojom se utvrđuje zabranjeni sporazum na europskom tržištu vodikovog peroksida i perborata – Odluka Komisije kojom se odbija zahtjev za povjerljivo postupanje s informacijama koje se nalaze u odluci kojom se utvrđuje taj sporazum – Obavijest o suradnji – Presuda Općeg suda Europske unije kojom se odbija tužba za poništenje podnesena protiv te odluke – Zahtjev za suspenziju izvršenja navedene odluke – Fumus boni juris – Hitnost – Odvagivanje interesa“

U predmetu C-162/15 P(R),

povodom zahtjeva za suspenziju izvršenja i za privremene mjere na temelju članaka 278. i 279. UFEU-a, podnesenog 6. listopada 2015.,

Evonik Degussa GmbH, sa sjedištem u Essenu (Njemačka), koji zastupaju C. Steinle, C. von Köckritz i A. Richter, *Rechtsanwälte*,

žalitelj,

a druga stranka postupka je:

Europska komisija koju zastupaju G. Meessen i M. Kellerbauer, kao i F. van Schaik, u svojstvu agenata,

tuženik u prvom stupnju,

POTPREDSJEDNIK SUDA,

saslušavši nezavisnog odvjetnika, M. Szpunara,

donosi sljedeće

Rješenje

1 Svojom žalbom podnesenom tajništvu Suda 8. travnja 2015. društvo Evonik Degussa GmbH je od Suda zatražilo da poništi presudu Općeg suda Europske unije od 28. siječnja 2015., Evonik Degussa/Komisija (T-341/12, EU:T:2015:51, u daljnjem tekstu: pobijana presuda), kojom je odbio njegovu tužbu za poništenje Komisijine Odluke C(2012) 3534 *final* od 24. svibnja 2012. o odbijanju zahtjeva za povjerljivo postupanje koji je žalitelj podnio primjenom članka 8. Odluke predsjednika Komisije 2011/695/EU od 13. listopada 2011. o funkciji i opisu posla službenika za usmene rasprave u određenim postupcima tržišnog natjecanja (predmet COMP/38.620 – vodikov peroksid i perborat) (u daljnjem tekstu: sporna odluka).

* Jezik postupka: njemački

2 Posebnim aktom podnesenim tajništvu Suda 6. listopada 2015. žalitelj je podnio ovaj zahtjev za privremenu pravnu zaštitu na temelju članaka 278. i 279. UFEU-a s namjerom da Sud odredi suspenziju izvršenja sporne odluke i naloži Europskoj komisiji da se do proglašenja presude u žalbenom postupku u predmetu C-162/15 P suzdrži od objave verzije koja nije klasificirana oznakom tajnosti Komisijine odluke C(2006) 1766 *final* od 3. svibnja 2006. o postupku primjene članka 81. UEZ-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u protiv društava Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA i Arkema SA (predmet COMP/38.620 – vodikov peroksid i perborat), čiji je sažetak objavljen u *Službenom listu Europske unije* (SL 2006., L 353, str. 54., u daljnjem tekstu: Odluka o VPP-u), koja je u odnosu na žalitelja detaljnija od verzije te odluke koja nije klasificirana oznakom tajnosti objavljene 2007.

3 Komisija je podnijela svoja očitovanja 29. listopada 2015.

Okolnosti spora i pobijana presuda

4 Komisija je u Odluci o VPP-u osobito utvrdila da je društvo Degussa AG, koje je postalo društvo Evonik Degussa GmbH, sudjelovalo u povredi članka 81. UEZ-a na području Europskoga gospodarskog prostora (EGP) zajedno sa šesnaest drugih društava koja djeluju u sektoru vodikovog peroksida i perborata. Budući da je žalitelj bio prvo društvo koje je stupilo u kontakt s Komisijom u prosincu 2002. na temelju Obavijesti potonje o oslobađanju od kazni i smanjenju kazni u slučajevima kartela (SL 2002., C 45, str. 3.; u daljnjem tekstu: Obavijest o suradnji iz 2002.) i da je pritom u potpunosti surađivao tako što je Komisiji dostavljao sve informacije koje je imao u pogledu povrede, dodijeljeno mu je potpuno oslobođenje od novčane kazne.

5 Prva verzija Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti objavljena je 2007. na internetskoj stranici Glavne uprave za tržišno natjecanje Komisije.

6 U dopisu koji je žalitelju uputila 28. studenoga 2011., Komisija ga je obavijestila o svojoj namjeri da objavi novu detaljniju verziju Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti i kojom je obuhvaćen cijeli sadržaj navedene odluke, osim povjerljivih informacija. Pritom je Komisija od žalitelja tražila da u Odluci o VPP-u označi informacije za koje je namjeravao tražiti povjerljivo postupanje.

7 Smatrajući da ta detaljnija verzija koja nije klasificirana oznakom tajnosti sadržava povjerljive informacije ili poslovne tajne, žalitelj je dopisom od 23. prosinca 2011. obavijestio Komisiju da se protivi predviđenoj objavi. U prilog tom protivljenju žalitelj je konkretno istaknuo da navedena verzija koja nije klasificirana oznakom tajnosti sadržava brojne informacije koje je on proslijedio Komisiji na temelju Obavijesti o suradnji iz 2002., kao i imena više njegovih suradnika te informacije o njegovim poslovnim odnosima. Prema mišljenju žalitelja, predviđenom bi se objavom stoga osobito povrijedila načela zaštite legitimnih očekivanja i jednakog postupanja te bi se nanijela šteta istrazi Komisije.

8 Dopisom od 15. ožujka 2012. Komisija je obavijestila žalitelja da pristaje ukloniti iz nove verzije koja nije klasificirana oznakom tajnosti, a namijenjena je za objavu, sve informacije pomoću kojih bi se izravno ili neizravno mogao utvrditi izvor informacija dostavljenih na temelju Obavijesti o suradnji iz 2002. kao i imena žaliteljevih suradnika. Suprotno tomu, Komisija je smatrala neopravdanim proglasiti povjerljivima ostale informacije za koje je žalitelj tražio povjerljivo postupanje.

9 Korištenjem mogućnosti iz Odluke predsjednika Komisije 2011/695/EU od 13. listopada 2011. o funkciji i opisu posla službenika za usmene rasprave u određenim postupcima tržišnog natjecanja (SL L 275, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 295.; u daljnjem

tekstu: Odluka o funkciji i opisu posla službenika za usmene rasprave), žalitelj se obratio službeniku za usmene rasprave kako bi on iz verzije koja nije klasificirana oznakom tajnosti namijenjene za objavu isključio sve informacije koje je žalitelj dostavio na temelju Obavijesti o suradnji iz 2002.

10 Spornom je odlukom službenik za usmene rasprave u ime Komisije odbio zahtjeve za povjerljivo postupanje koje je podnio žalitelj.

11 U pobijanoj odluci službenik za usmene rasprave najprije je naglasio ograničenja svojih ovlasti na temelju kojih može samo ispitati treba li određenu informaciju smatrati povjerljivom, a ne može ispraviti navodnu povredu legitimnih očekivanja koja je žalitelj imao u odnosu na Komisiju.

12 Nadalje je istaknuo da se žalitelj protivio objavi nove detaljnije verzije Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti samo zato što je sadržavala informacije dostavljene na temelju Obavijesti o suradnji iz 2002. te da bi dostava takvih informacija trećim osobama mogla njemu naštetiti u okviru tužbi za naknadu štete koje bi bile podnesene pred nacionalnim sudovima. Međutim, prema mišljenju službenika za usmene rasprave, Komisija raspolaže širokom marginom prosudbe pri odlučivanju hoće li objaviti više od samo bitnih elemenata iz sadržaja svojih odluka. Usto, upućivanja na dokumente iz upravnog spisa sama po sebi ne predstavljaju poslovne tajne ili druge povjerljive informacije.

13 Prema službeniku za usmene rasprave, žalitelj nije dokazao da mu objava informacija koje je dostavio Komisiji u svrhu sudjelovanja u pokajničkom programu uređenom Obavijesti o suradnji iz 2002. može prouzročiti ozbiljnu štetu. Interes poduzetnika, kojemu je Komisija izrekla novčanu kaznu zbog povrede prava tržišnog natjecanja, glede toga da se detalji o protupravnom ponašanju koje mu se stavlja na teret ne otkriju javnosti u svakom slučaju ne zahtijeva nikakvu posebnu zaštitu. Službenik za usmene rasprave podsjetio je, u tom pogledu, da su tužbe za naknadu štete sastavni dio politike Europske unije u području tržišnog natjecanja i da stoga žalitelj ne može izraziti legitiman interes da ga se zaštiti od rizika da bude predmet takvih tužbi zbog njegova sudjelovanja u povredi opisanoj u Odluci o VPP-u.

14 Službenik za usmene rasprave također je smatrao da nije nadležan odgovarati na argumente žalitelja da bi se otkrivanjem trećim osobama informacija koje je dostavio Komisiji u okviru pokajničkog programa naštetilo navedenom programu jer takvo pitanje prelazi granice njegovih ovlasti. Podsjetio je, u tom pogledu, da je u skladu sa sudskom praksom na samoj Komisiji da ocijeni koliko je činjeničnoga i povijesnoga konteksta kojim je obuhvaćeno inkriminirano ponašanje potrebno objaviti javnosti ako ne sadržava povjerljive informacije.

15 Naposljetku, prema službeniku za usmene rasprave, s obzirom na to da su ovlasti koje su mu povjerene na temelju članka 8. Odluke o funkciji i opisu posla službenika za usmene rasprave ograničene na ocjenjivanje pitanja koliko su informacije obuhvaćene obvezom čuvanja profesionalne tajne ili treba li s njima postupati povjerljivo zbog drugog razloga, on nije bio nadležan odlučivati o argumentu žalitelja prema kojem bi objava informacija koje je dostavio na temelju pokajničkog programa dovela do neopravdane razlike u postupanju u odnosu na druge sudionike u povredi koja je sankcionirana u Odluci o VPP-u.

16 Žalitelj je prema tome podnio tužbu za poništenje sporne odluke, kao i zahtjev za privremene mjere.

17 Predsjednik Općeg suda udovoljio je potonjem zahtjevu rješenjem Evonik Degussa/Komisija (T-341/12 R, EU:T:2012:604). Suprotno tome, Opći je sud pobijanom presudom odbio tužbu za poništenje protiv koje je žalitelj podnio žalbu spomenutu u točki 1. ovog rješenja.

18 Slijedom te presude, Komisija je obavijestila žalitelja o svojoj namjeri da objavi verziju Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti koja je detaljnija od verzije te odluke koja nije klasificirana oznakom tajnosti objavljene 2007. Slijedom toga, žalitelj je također podnio ovaj zahtjev za privremenu pravnu zaštitu.

Zahtjevi stranaka

19 Žalitelj zahtijeva od Suda da:

— odredi suspenziju izvršenja sporne odluke do odluke Suda o meritumu;

— naloži Komisiji da, do odluke Suda o meritumu, na svojoj internetskoj stranici i svim drugim mjestima ne objavi i/ili učini dostupnima trećima verziju Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti koja u pogledu žalitelja sadržava detaljnije informacije u odnosu na verziju te odluke koja nije klasificirana oznakom tajnosti, a trenutno je dostupna jer je objavljena na internetskoj stranici Komisijine Glavne uprave za tržišno natjecanje;

— da naloži svaku mjeru koja se doima pravilnom i prikladnom u tim okolnostima, i

— o troškovima odluči naknadno.

20 Komisija od Suda zahtijeva da odbije zahtjev u cijelosti i naloži žalitelju snošenje troškova.

O zahtjevu za privremenu pravnu zaštitu

21 Prilikom odlučivanja o ovom zahtjevu za privremenu pravnu zaštitu valja podsjetiti da članak 160. stavak 3. Poslovnika Suda određuje da je u zahtjevu za privremenu pravnu zaštitu potrebno točno navesti „predmet spora, okolnosti zbog kojih postoji hitnost kao i činjenične i pravne razloge koji na prvi pogled opravdavaju određivanje privremene mjere koja se zahtijeva“. Shodno tome, sudac koji odlučuje o zahtjevu za privremenu pravnu zaštitu može naložiti suspenziju izvršenja i druge privremene mjere ako se utvrdi da je njihovo određivanje na prvi pogled činjenično i pravno opravdano (*fumus boni iuris*) i da je ono hitno, pa se te mjere radi izbjegavanja teške i nepopravljive štete za podnositeljeve interese moraju donijeti i proizvesti učinak prije odluke u glavnom postupku. Ti su uvjeti kumulativni, tako da zahtjevi za privremene mjere trebaju biti odbijeni onda kada jedan od njih nije ispunjen. Sudac koji odlučuje o zahtjevu za privremenu pravnu zaštitu također, ovisno o slučaju, odvaguje uključene interese (rješenja potpredsjednika Suda Komisija/ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, t. 14., i AGC Glass Europe i dr./Komisija, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, t. 21.).

Fumus boni iuris

22 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, uvjet u vezi s *fumus boni iuris* je ispunjen kad se za najmanje jedan tužbeni razlog, koji u potporu meritorne tužbe ističe stranka koja traži privremene mjere, na prvi pogled doima da nije bez ozbiljnog temelja. Tome je osobito tako ako se jedan od istaknutih tužbenih razloga temelji na postojanju složenih pravnih pitanja čije se rješenje ne nazire odmah i zahtijeva dubinsko ispitivanje koje ne može provesti sudac koji odlučuje o zahtjevu za privremenu pravnu zaštitu, nego treba biti predmetom postupka o meritumu, odnosno kad rasprava među strankama otkrije postojanje važnog pravnog problema čije se rješenje ne nazire odmah na početku (rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 67.).

23 Međutim, u ovom kontekstu okolnost prema kojoj se zahtjevom za privremenu pravnu zaštitu želi ishoditi određivanje suspenzije izvršenja sporne odluke, a ne pobijane presude, sadržava posljedice po ocjenu postojanja *fumus boni juris* (rješenje predsjednika Suda Technische Glaswerke Ilmenau/Komisija, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, t. 16., i rješenje potpredsjednika Suda Grčka/Komisija, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, t. 21.).

24 Naime, koliko god ozbiljni mogu biti tužbeni razlozi i argumenti na koje se protiv pobijane presude poziva žalitelj, oni ne mogu biti dovoljni da bi sami po sebi opravdali suspenziju izvršenja sporne odluke. Da bi se ustanovilo da je ispunjen uvjet koji se odnosi na *fumus boni juris*, žalitelj mora uspješno dokazati da su tužbeni razlozi i argumenti na koje se pozvao protiv zakonitosti te odluke u okviru tužbe za poništenje takvi da na prvi pogled opravdavaju određivanje tražene suspenzije (rješenje potpredsjednika Suda Grčka/Komisija, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, t. 22.).

25 Slijedom toga, što se tiče ovog zahtjeva za privremene mjere, prilikom ocjene uvjeta koji se odnosi na postojanje *fumus boni juris* treba uzeti u obzir okolnost prema kojoj je spornu odluka čija se suspenzija izvršenja traži već ispitao, kako u pogledu činjenica, tako i u pogledu prava, sud Unije i da je potonji presudio da tužba protiv te odluke nije utemeljena (rješenje predsjednika Suda Technische Glaswerke Ilmenau/Komisija, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, t. 19.). Potreba da se u okviru ovog zahtjeva za privremenu pravnu zaštitu ocijene pravni razlozi koji se na prvi pogled čine osobito ozbiljni proizlazi dakle ponajprije iz činjenice da ti razlozi moraju biti u mogućnosti dovesti u sumnju ocjenu Općeg suda prilikom meritornog odlučivanja o argumentaciji na koju se žalitelj pozvao u prvom stupnju (u tom smislu vidjeti rješenje predsjednika Suda Technische Glaswerke Ilmenau/Komisija, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, t. 20., i rješenje potpredsjednika Suda Grčka/Komisija, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, t. 24.).

26 U ovom slučaju žalitelj u potporu svojoj žalbi ističe tri žalbena razloga. Prvi žalbeni razlog vezan je uz pogrešku koju je Opći sud počinio u odnosu na definiciju nadležnosti dodijeljene službeniku za usmene rasprave za odlučivanje o objavljivanju informacija na temelju članka 8. stavaka 2. i 3. Odluke o funkciji i opisu posla službenika za usmene rasprave. Drugi žalbeni razlog vezan je uz povredu članka 339. UFEU-a, članka 30. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora o EZ-u (SL L 1, 4. 1. 2003., str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165.), članka 4. stavka 2. Uredbe (EZ) br. 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (SL L 145, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 16., str. 70.), kao i članka 8. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP) te članka 7. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja). Svojim trećim žalbenim razlogom žalitelj tvrdi da je povrijeđena obveza obrazlaganja kao i načela zaštite legitimnih očekivanja i pravne sigurnosti.

27 U tom pogledu, valja istaknuti da će Sud neovisno o meritornom ishodu vezano uz prvi žalbeni razlog biti pozvan izjasniti se o drugom jer žalitelj ne samo da osporava nadležnost službenika za usmene rasprave za odlučivanje o tome čine li informacije čija je objava predviđena poslovnu tajnu ili se u svakom slučaju moraju smatrati povjerljivima, što je pitanje koje je predmet drugog žalbenog razloga, nego u to nema nikakve sumnje.

28 Nadalje, argumentacija u potporu tom drugom žalbenom razlogu se u najmanju ruku djelomično poklapa s onom istaknutom u okviru trećeg žalbenog razloga, pa ih valja ispitati zajedno da bi se utvrdilo postojanje *fumus boni juris* tih dvaju žalbenih razloga.

29 U tu svrhu valja podsjetiti da, što se tiče sporova koji se odnose na privremenu zaštitu navodno povjerljivih informacija, sudac postupka privremene pravne zaštite, ako ne zanemari intrinzično akcesornu privremenu prirodu postupka privremene pravne zaštite, načelno može zaključiti o

nepostojanju *fumus boni juris* samo u slučaju u kojem očito ne postoji povjerljivost dotičnih informacija (rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 68.).

30 Međutim, drugi je žalbeni razlog istaknut protiv točaka 76. do 127. pobijane presude, u kojem je Opći sud isključio, s jedne strane, mogućnost da se sporne informacije smatraju poslovnom tajnom uzimajući u obzir to da su povijesnog karaktera i, s druge strane, da se u svakom slučaju te informacije ne moraju smatrati povjerljivima na temelju profesionalne tajne samo zato što ih je poduzetnik dobrovoljno priopćio Komisiji u cilju sudjelovanja u pokajničkom programu.

31 Također, kao što u prvom redu ističe žalitelj, suprotno tvrdnjama Općeg suda iz točaka 84. do 86. pobijane presude, navedene informacije nisu izgubile svojstvo povjerljivosti samo zato što su starije od pet godina i zato što je s njima trebalo postupati kao s poslovnom tajnom. U tom pogledu žalitelj ističe da sudska praksa koju navodi Opći sud nije primjenjiva u ovom slučaju i da, suprotno tome, prema članku 4. stavku 7. Uredbe br. 1049/2001 komercijalni interesi mogu biti prepreka objavi informacija u razdoblju duljem čak i od 30 godina. Prema žalitelju, sporne su informacije i dalje „ključni elementi njegova poslovnog položaja“ jer je ustanovljeno da bi mu njihova objava nanijela ozbiljnu štetu, što je i sam Opći sud priznao u točki 105. pobijane presude.

32 Kao drugo, što se tiče kvalifikacije spornih informacija kao, u svakom slučaju, klasificiranih oznakom tajnosti, žalitelj na početku navodi da, suprotno onome što je Opći sud utvrdio u točkama 92. i 93. pobijane presude, objava ulomaka vezanih uz izjave kandidata za pokajnički program i objava tih izjava treba udovoljavati istim mjerilima. Također, razmatranja koja su Sud u presudi Komisija/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) dovela do toga da Uredbu br. 1049/2001 tumači na način koji omogućuje opću presumpciju dovođenja u opasnost komercijalnih interesa stranaka postupka u području zabranjenih sporazuma kad su objavljene izjave kandidata za pokajnički program, ona se također moraju primijeniti na objavu odlomaka vezanih uz te izjave i prenesenih, u obliku upravnog ili neupravnog govora, u verziji Komisijine odluke koja nije klasificirana oznakom tajnosti. To je tim više tako kad se objavom takvih odlomaka krše jamstva koja je Komisija dala u pogledu izjava kandidata za pokajnički program u točki 32. Obavijesti o suradnji iz 2002. i u točki 40. Komisijine Obavijesti o oslobađanju od kazni i smanjenju kazni u slučajevima kartela (SL 2006., C 298, str. 17.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 62.; u daljnjem tekstu: Obavijest o suradnji iz 2006.). Tako je razlika koju Komisija čini između, s jedne strane, objave dokumenata koje su dostavili kandidati za pokajnički program i, s druge strane, objave informacija vezanih uz te dokumente formalna i protivna ne samo sudskoj praksi Općeg suda, već i drugim relevantnim odredbama prava Unije.

33 Nadalje, u ovom slučaju valja uzeti u obzir činjenicu da je Komisija već 2007. objavila verziju Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti i da je već provela odvagivanje interesa spomenuto u točki 106. pobijane presude u korist objave spornih informacija odnosno protiv njih. Komisijin upravni postupak okončan je kasnije tom objavom, kao što je priznato u točki 172. pobijane presude. Računajući od dana spomenute objave, članak 30. Uredbe br. 1/2003 se više ne primjenjuje i pristup informacijama obuhvaćen je samo Uredbom br. 1049/2001.

34 Osim toga, suprotno onome što je ustanovljeno u točkama 107. do 111. pobijane presude, žaliteljeve je interese objektivno trebalo zaštititi. Naime, žalitelju nije važno izbjeći plaćanje odštete ili otkrivanje Komisijinih tvrdnji o odvijanju povrede. On želi osigurati zaštitu, predviđenu obavijestima o suradnji iz 2002. i 2006., svojih izjava koje su bile dane samo u svrhu pokajničkog programa, u vjeri da će njihova povjerljivost biti očuvana, i onih kojima je žalitelj samog sebe optužio.

35 Napokon, u točkama 123. do 127. pobijane presude Opći je sud pogrešno odbio njegov tužbeni razlog vezan uz povredu članka 8. EKLJP-a i članak 7. Povelje. U tom pogledu, žalitelj ističe da se otkrivanje sadržaja njegovih izjava, u suprotnosti s Obavijesti o suradnji iz 2002. i ustaljenom praksom Komisije, sasvim sigurno ne može smatrati predvidivom posljedicom sudjelovanja u zabranjenom sporazumu.

36 U okviru argumentacije u potporu svojem trećem žalbenom razlogu žalitelj u biti dodaje da je Opći sud prekršio svoju obvezu obrazlaganja kao i načela zaštite legitimnih očekivanja i pravne sigurnosti ne uzevši u dovoljnoj mjeri u obzir okolnost da je Komisija već 2007. objavila verziju Odluke o VPP-u koju nije klasificirala oznakom tajnosti. Prema žalitelju, tom je objavom Komisija odlučila da skrivene informacije nisu elementi neophodni za obrazlaganje odluke o VPP-u u smislu članka 30. Uredbe br. 1/2003. Nadalje, budući da objava te prve verzije koja nije klasificirana oznakom tajnosti nije bila kvalificirana kao privremena, iz toga se moglo zaključiti da je Komisija konačno odlučila da skriveni odlomci ne zaslužuju objavu. Takav se upravni akt načelno ne može povući ili opozvati, pogotovo ne kad je, kao u ovom slučaju, zakonito donesen.

37 Konačno, Komisija nije, suprotno utvrđenjima Općeg suda u točkama 155. do 157. pobijane presude, imala pravo promijeniti praksu očuvanja povjerljivosti informacija poput ovih u ovom slučaju jer je nakon okončanja postupka bila vezana svojim obavijestima o suradnji i Uredbom br. 1049/2001. Usto, Komisija je mogla slobodno izmijeniti svoj pokajnički program i u budućim slučajevima pružiti slabiju zaštitu izjavama kandidata za pokajnički program.

38 Komisija osporava argumentaciju žalitelja.

39 U odgovoru na drugi žalbeni razlog ona odgovara, kao prvo, da se Opći sud ograničio na utvrđivanje da žalitelj nije dokazao, sukladno sudskoj praksi Općeg suda, razloge iz kojih su sporne informacije, usprkos znatnom proteku vremena, još uvijek iznimno ključni elementi njegova poslovnog položaja ili poslovnog položaja trećih te im prema tome treba pružiti zaštitu predviđenu u članku 30. stavku 2. Uredbe br. 1/2003. Prema Komisiji, te informacije u stvarnosti ni u kojem slučaju nisu obuhvaćene profesionalnom tajnom odnosno zaštitom povjerljivosti jer su one činjenice koje se odnose na povrede koje su se sve dogodile prije deset godina.

40 Kao drugo, Komisija smatra da je Opći sud pravilno utvrdio da Uredba br. 1049/2001 i sudska praksa koja se na nju odnosi nisu relevantne s obzirom na njihovo područje primjene. Naime, ne radi se o pristupu dokumentima, nego o objavi činjenica koje je Komisija utvrdila u okviru obrazloženja Odluke o VPP-u. U svakom slučaju, u presudi Komisija/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) je priznato da se institucija može temeljiti na općim pretpostavkama koje se primjenjuju na određene kategorije dokumenata, dok ta mogućnost nije dostupna fizičkim osobama. Nadalje, objavom navedenih utvrđenja ne krši se nijedna Komisijina obveza. Naime, u slučaju da je tekst točke 32. Obavijesti o suradnji iz 2002. doveo do legitimnog očekivanja o povjerljivosti dokumenata koje je Komisija zaprimila primjenom te obavijesti, ta odredba nije stvorila legitimno očekivanje vezano uz to da neće koristiti informacije sadržane u tim dokumentima da bi opisala činjenice koje se odnose na povredu u okviru obrazloženja Odluke o VPP-u i da ih, u tom kontekstu, neće objaviti. Dakle, razlika između dokumenata i činjenica koje je Komisija utvrdila u pogledu činjenica koje se odnose na povredu nije formalna.

41 Nadalje, Opći je sud trebao uzeti u obzir činjenicu da je Komisija 2007. već objavila verziju Odluke o VPP-u koja nije bila klasificirana oznakom tajnosti. Suprotno onome što navodi žalitelj, Opći sud u tom pogledu nije u točkama 155., 156. i 161. pobijane presude utvrdio da je druga objava obuhvaćena „slobodnom“ diskrecijskom ovlasti Komisije jer je izričito istaknuo posebno ograničenje te ovlasti sadržane u članku 30. stavku 2. drugoj rečenici Uredbe br. 1/2003. Nadalje, nije se smjelo utvrditi da se računajući od dana prve privremene objave članak 30. te uredbe „više ne primjenjuje“. Takvo ograničenje nije utemeljeno u tekstu te odredbe i protivno je cilju predviđenom člankom 1. stavkom 2. UEU-a i člankom 15. stavkom 1. UFEU-a.

42 Osim toga, žaliteljeva je tvrdnja u ovom stadiju postupka, prema kojoj njemu nije važno izbjeći plaćanje odštete ili otkrivanje Komisijinih tvrdnji o činjenicama vezanima uz povredu, u suprotnosti s njegovom argumentacijom u prvom stupnju, kako proizlazi iz točke 83. pobijane presude.

43 Napokon, Opći je sud pravilno odbio njegov tužbeni razlog vezan uz povredu članka 8. EKLJP-a i članka 7. Povelje. Naime, iako pravo na zaštitu privatnog života utvrđeno u tim odredbama načelno podrazumijeva zaštitu ugleda i časti osobe kao i zaštitu podataka privatne naravi, Europski sud za ljudska prava je precizirao da navedeni članak 8. ne pruža zaštitu protiv ugrožavanja ugleda koje predvidivo proizlazi iz samih radnji osobe, poput kaznenog djela. Taj se zaključak može *mutatis mutandis* primijeniti na predvidive posljedice povrede Unijinog prava tržišnog natjecanja. U tim je okolnostima žalitelj trebao imati na umu, čim je Komisija Odlukom o VPP-u utvrdila povredu, da će se u slučaju otkrivanja i istrage te povrede objaviti detalji njegovih djelovanja jer su relevantni za njezino utvrđivanje.

44 Što se tiče trećeg žalbenog razloga, Komisija ističe da objavom prve verzije Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti 2007. ona nije ireverzibilno izvršila svoju diskrecijsku ovlast u odnosu na pitanje koji su se dijelovi te odluke trebali objaviti. Tom prvom objavom ona zapravo nije navela ni izričito ni implicitno da se odriče kasnije objave detaljnije verzije Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti. Potreba za kasnijom objavom opravdava se činjenicom da je povjerljivost informacija prolazna, što može zahtijevati novu ocjenu nakon proteka određenog vremena. Bilo bi dakle netočno ustvrditi osobito to da je Komisija odlučila da skrivene informacije nisu ključni elementi te odluke i da njihova objava nije bila potrebna da bi se udovoljilo interesu javnosti za informiranošću. Komisija se zapravo odlučila prvo objaviti odlomke teksta navedene odluke koji u biti i nesporno nisu sadržavali poslovne tajne, da bi kasnije mogla detaljno ispitati argumente zainteresiranih stranaka prema kojima su drugi odlomci sadržavali takve poslovne tajne. Odluka prema kojoj ostali odlomci nisu bili ključni odnosno nije ih trebalo objaviti nije bila, izričito ili implicitno, ni donesena ni priopćena.

45 Opći je sud pravilno utvrdio u točki 161. pobijane presude da okolnost da je Komisija 2007. objavila verziju Odluke o VPP-u koju nije klasificirala oznakom tajnosti i da istu nije kvalificirala privremenom nije mogla žalitelju pružiti nikakvo precizno jamstvo da kasnije neće biti objavljena nova, detaljnija verzija te odluke koja nije klasificirana oznakom tajnosti, u smislu sudske prakse na koju se podsjeća u točki 135. pobijane presude.

46 Uzimajući u obzir prethodno navedeno, može se utvrditi da se tužiteljeva ključna kritika pobijane presude odnosi na to da se u biti nije utvrdilo dovodi li pristup dokumentima koje je podnio poduzetnik u okviru pokajničkog programa, kao i otkrivanje sadržaja tih dokumenata u odlomcima, bilo u obliku upravnog ili neupravnog govora, do istog rezultata, odnosno da se trećima čine dostupnima iste informacije. To bi otkrivanje prema tome, kao i spomenuti pristup načelno trebalo biti zabranjeno jer se može pretpostaviti da se time može naštetiti komercijalnim interesima dotičnih poduzetnika. Tome je tim više tako u konkretnom slučaju jer je Komisija slijedom žaliteljevog prigovora već propustila objaviti sporne informacije pa je potonji mogao legitimno očekivati da je time konačno odlučeno o pitanju njihove povjerljivosti.

47 Ne dovodeći u pitanje valjanost Komisijinih argumenata čiju će utemeljenost ispitati sud koji meritorno odlučuje, valja utvrditi da se radi o složenom pravnom pitanju čije se rješenje ne nazire od početka i, slijedom toga, povjerljivost dotičnih informacija nije očita.

48 Valja naime uvodno utvrditi da se Sud još nije izjasnio ni o tome koja mjerila treba uzeti u obzir prilikom utvrđivanja je li dostavljena informacija poslovna tajna, niti, kako je to precizirano u rješenju predsjednika Općeg suda Evonik Degussa/Komisija (T-341/12 R, EU:T:2012:604, t. 44.), o pitanju navodne povjerljivosti informacija poput ovih u ovom predmetu.

49 Što se tiče posebnih argumenata koje su istaknule stranke, valja istaknuti sljedeće.

50 Kao prvo, točno je, kako ističe Komisija da se otkrivanje informacija sukladno članku 30. Uredbe br. 1/2003 i pravo na pristup dokumentima na temelju Uredbe br. 1049/2001 pravno razlikuju. Međutim, utoliko što se, kako tvrdi žalitelj, osporavano otkrivanje odnosi na odlomke dokumenata, čini se da to dovodi do situacije usporedive, s funkcionalnog stajališta, s onom koja se odnosi na

pristup dokumentima. Naime, neovisno o pravnom temelju na kojem su objavljene informacije, to otkrivanje nužno podrazumijeva da su treći saznali za te informacije, povjerljivost kojih se prema tome prestala štititi (vidjeti po analogiji presudu Komisija/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, t. 89.).

51 Tome je tim više tako jer se, suprotno onome što ističe Komisija, žalitelj ne žali na to što je ta institucija objavila činjenice koje je sama utvrdila i na kojima se temelji Odluka o VPP-u. On u biti izričito priznaje Komisijino pravo u tom pogledu. Nasuprot tome, žalitelj osporava ovlast Komisije za objavu odlomaka dotičnih dokumenata, prenesenih u obliku upravnog ili neupravnog govora, koji sadržavaju tekst izjava koje je žalitelj dao u svojstvu kandidata za pokajnički program.

52 U tim okolnostima, točno je ipak da nije izravno primjenjiva sudska praksa koja se odnosi na pristup spisu primjenom Uredbe br. 1049/2001. Ne može se, međutim, isključiti relevantnost ocjena koje su u toj sudskoj praksi dovele Sud do toga da utvrdi da je Komisija ispravno pretpostavila da otkrivanje dokumenata iz spisa koji se odnosi na postupak primjene članka 101. UFEU-a načelno šteti zaštiti trgovinskih interesa poduzetnika koji su uključeni u takav postupak.

53 Naime, Sud je utvrdio da se općim pristupom takvim dokumentima, neovisno o činjenici jesu li Komisiji priopćeni dobrovoljno u okviru pokajničkog programa, ugrožava ravnoteža koju je želio osigurati zakonodavac Unije u Uredbi br. 1/2003 i u Uredbi Komisije (EZ) br. 773/2004 od 7. travnja 2004. o postupcima koje Komisija vodi na temelju članaka 81. i 82. Ugovora o EZ-u (SL L 123, str. 18.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 298.) između obveze predmetnih poduzetnika da Komisiji priopće komercijalno osjetljive informacije kako bi joj omogućili da utvrdi postojanje zabranjenog sporazuma i njegovu sukladnost s člankom 101. UFEU-a, s jedne strane, i jamstva pojačane zaštite tako dostavljenih informacija Komisiji na temelju zahtjeva profesionalne i poslovne tajne, s druge strane (presuda Komisija/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, t. 90. i 97.).

54 Međutim, ne čini se da se na početku moglo isključiti da otkrivanje odlomaka dotičnih dokumenata u verziji Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti nije moglo imati iste učinke utoliko što je ona u biti odgovarala općem pristupu, makar djelomičnom, tim dokumentima.

55 Ako bi tome bilo tako, radilo bi se dakle, suprotno shvaćanju Komisije, ne o omogućivanju fizičkoj osobi da se pozove na pretpostavku priznatu samo u korist Komisije, nego o analognom priznavanju utvrđenja koja se u sličnoj situaciji mogu primijeniti, a na kojima je Sud zasnovao tu pretpostavku te, eventualno, na istim utvrđenjima, utemeljio špekulativnu pretpostavku prema kojoj dotična poduzeća načelno imaju pravo očekivati da su, osim u slučaju kad se ta pretpostavka može preokrenuti, informacije dostavljene u okviru pokajničkog programa obuhvaćene profesionalnom tajnom.

56 U tom bi pogledu, kako podsjeća žalitelj, mogla biti relevantna uvodna izjava 26. Direktive 2014/104/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. studenoga 2014. o određenim pravilima kojima se uređuju postupci za naknadu štete prema nacionalnom pravu za kršenje odredaba prava tržišnog natjecanja država članica i Europske unije (SL L 349, str. 1.), na temelju koje se u interesu zaštite pokajničkog programa izričito zabranjuje otkrivanje „doslovnih navoda iz izjava poduzetnika pokajnika“, kao i iz samih izjava.

57 Kao drugo, što se tiče argumenata koje je žalitelj istaknuo u potporu drugom i trećem žalbenom razlogu, prema kojima je Opći sud prekršio načelo zaštite legitimnih očekivanja kad je utvrdio da otkrivanje spornih informacija nije protivno jamstvima koja je Komisija dala u pogledu izjava kandidata za pokajnički program u točki 32. Obavijesti o suradnji iz 2002. i točki 40. Obavijesti o suradnji iz 2006., valja istaknuti da razlika koju Komisija pravi između dotičnih dokumenta i informacija koje oni sadržavaju, a ne između tih dokumenata i Komisijinih činjeničnih utvrđenja koja se temelje na njihovu sadržaju, nije očita jer su dotične informacije u obliku odlomaka navedenih dokumenata.

58 Naime, predmet zaštite koja se dodjeljuje profesionalnoj tajni su informacije koje zaslužuju takvu zaštitu i ta se zaštita konkretizira zabranom toga da se trećima učine dostupni mediji na kojima su pohranjene te informacije, poput nekog dokumenta. Drugim riječima, povjerljivost dokumenta ovisi isključivo o svojstvima i prirodi informacija koje on sadržava. Kako ističe žalitelj, to se može zaključiti osobito iz članka 16. stavka 1. Uredbe br. 773/2004 koji upućuje na „informacije, uključujući dokumente“ koje Komisija ne može ni priopćiti niti učiniti dostupnima.

59 Ako se razlika koju Komisija pravi između dotičnih dokumenata i informacija koje oni sadržavaju treba smatrati neutemeljenom, ne može se isključiti da, kako tvrdi žalitelj, postupanje s odlomcima iz tih dokumenata klasificiranih oznakom tajnosti mora biti isto kao i postupanje koje je namijenjeno takvim dokumentima, osobito obavijestima o suradnji iz 2002. i 2006. u njihovim točkama 32. i 40.

60 U tom pogledu valja podsjetiti da, iako Komisija utvrđuje pravila ponašanja u cilju proizvodnje vanjskih učinaka prema gospodarskim subjektima, poput ovih sadržanih u obavijestima o suradnji iz 2002. i 2006., ona ih ne može u određenom slučaju ukloniti a da za to ne ponudi razloge koji su u skladu s načelima jednakog postupanja. Naime, donošenjem takvih pravila postupanja i objavljivanjem da će ih odsad primjenjivati na slučajeve na koje se one odnose, ta institucija samu sebe ograničava u izvršavanju svojeg diskrecijskog prava, i od tih pravila ne može odstupiti kako ne bi bila kažnjena zbog, ovisno o slučaju, povrede općih načela prava kao što su jednako postupanje ili legitimno očekivanje (vidjeti po analogiji presude Dansk Rørindustri i dr./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, t. 209. do 211., kao i Quinn Barlo i dr./Komisija, C-70/12 P, EU:C:2013:351, t. 53.).

61 Međutim, u točkama 32. i 33. Obavijesti o suradnji iz 2002., Komisija je utvrdila da općenito „otkrivanje, u bilo kojem trenutku, dokumenata primljenih sukladno ovoj obavijesti, ugrožava zaštitu ciljeva aktivnosti inspekcije i istrage u smislu članka 4. stavka 2. [Uredbe br. 1049/2001]“ i da „je svaka pisana izjava upućena Komisiji vezano za ovu obavijest sastavni dio njenog spisa. Ne može je se otkriti ili koristiti u druge svrhe osim za primjenu članka 81. [EZ-a]“. Jednako tako, u točki 40. Obavijesti o suradnji iz 2006. Komisija je precizirala da „javno otkrivanje dokumenata i pisanih ili snimljenih izjava primljenih u skladu s ovom Obavijesti ugrožava određene javne odnosno privatne interese, primjerice zaštitu ciljeva aktivnosti inspekcije i istrage u smislu članka 4. stavka 2. [Uredbe br. 1049/2001] čak i nakon donošenja odluke“, proširivši tako razloge za održavanje povjerljivosti dokumenata na druge interese koji se štite tim člankom 4., uključujući, među ostalim, komercijalne interese iz stavka 2. prve alineje spomenutog članka.

62 Okolnost da te obavijesti u točkama 31. odnosno 39. sadržavaju identični navod prema kojem se „činjenica da poduzetnik može biti oslobođen od kazne ili mu se može smanjiti njen iznos ga ne štiti od građanskopravnih posljedica njegovog sudjelovanja u povredi članka 81. [EZ-a]“ ne doima sama po sebi dovoljna da bi se isključila mogućnost dotičnih poduzetnika da se pouzdaju u povjerljivost predmetnih dokumenata. Naime, uzimajući u obzir općenitost te tvrdnje, ona se ograničuje na navođenje da činjenica stjecanja koristi predviđenih navedenim obavijestima, osobito onih koje se odnose na administrativne posljedice po odgovornost dotičnih poduzetnika zbog povrede prava tržišnog natjecanja, ne može umanjiti građansku odgovornost tih istih poduzetnika, što ne znači da će Komisija objaviti njihove profesionalne tajne koje mogu biti dokaz prilikom utvrđivanja te odgovornosti pred nacionalnim sudovima.

63 Uostalom, to bi bilo u suprotnosti s točkom 35.a Obavijesti o suradnji iz 2006. kako je izmijenjena Obaviješću o suradnji naslovljenom „Izmjena Obavijesti Komisije o imunitetu od novčanih kazni i smanjenju novčanih kazni u slučajevima kartela“ (SL 2015., C 256, str. 1.), prema kojoj „Komisija ni u kojem trenutku neće proslijediti korporativne izjave poduzetnika pokajnika nacionalnim sudovima za upotrebu u postupcima za naknadu štete zbog kršenja [članaka 101. UFEU-a odnosno 102. UFEU-a].“

64 Uzimajući u obzir prethodno navedeno, ne može se isključiti da je poduzetnik mogao očekivati da Komisija neće objaviti dotične dokumente, u cijelosti ili djelomično, priopćujući ih trećima ili otkrivajući ih u obliku odlomaka u verziji odluke koja nije klasificirana oznakom tajnosti, a kojom se utvrđuje povreda članka 101. UFEU-a.

65 U svakom slučaju, pod pretpostavkom da je Komisija stvarno mogla u skladu s člankom 30. Uredbe br. 1/2003 objaviti sporne informacije, ne može se isključiti da se od nje može zahtijevati, čak i ako ne postoje jamstva na kojima bi poduzetnici mogli temeljiti legitimna očekivanja, da pruži jasne i precizne smjernice što se tiče njezine prakse u odlučivanju i da se, u protivnom, eventualno objašnjenje nejasnih pravila ne daje na štetu opravdanja i dobre uprave, nego usvajanjem novih pravila koja će se primjenjivati na buduće slučajeve i biti dovoljno jasna.

66 To je još potrebnije u ovom slučaju jer je Komisija već objavila verziju Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti. Međutim, Komisija je prilikom te objave bila obvezna uzeti u obzir žaliteljeve prigovore i suzdržati se od otkrivanja većine informacija za koje je on zatražio povjerljivo postupanje.

67 Naravno, kako ističe Komisija, ona se nije izjasnila o žaliteljevim prigovorima. Međutim, verzija Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti nije objavljena u privremenom obliku, kao što proizlazi iz točke 160. pobijane presude, i tom je odlukom okončan upravni postupak.

68 U tim okolnostima, pitanje primjenjivosti članka 30. Uredbe br. 1/2003 na kasniju objavu moglo bi se postaviti u najmanju ruku što se tiče mogućnosti Komisije da objavi detaljniju verziju od spomenute verzije koja nije klasificirana oznakom tajnosti bez iznošenja razloga iz kojih se takva objava određuje tako dugo nakon prve objave.

69 Uzimajući u obzir prethodna utvrđenja, nije očito da dotične informacije nisu povjerljive.

70 Osim toga, kako su ta utvrđenja relevantna što se tiče ocjena službenika za usmene rasprave sadržanih u spornoj odluci, a time dakle i za ocjenu tužbe za poništenje, ona su dovoljna za ustanovljenje *fumus boni juris* sukladno sudskoj praksi navedenoj u točkama 23. do 25. ovog rješenja.

Hitnost

71 Da bi se utvrdila hitnost traženih privremenih mjera, žalitelj uvodno tvrdi se u tu svrhu valja temeljiti na pretpostavci prema kojoj su sporne informacije povjerljive u smislu članka 339. UFEU-a, članka 4. stavka 2. Uredbe br. 1049/2001, članka 8. EKLJP-a kao i članka 7. Povelje. Naime, žaliteljeva žalba je izričito podnesena protiv dijela pobijane presude u kojem je Opći sud isključio zaštitu navedenih informacija tim odredbama i Sud je pozvan odlučivati o tom pitanju tek u postupku o meritumu.

72 Prema tome polazeći od te premise žalitelj ističe da mu je otkrivanjem spornih informacija nanesena ozbiljna i nepopravljiva šteta.

73 Što se tiče posebice ozbiljnosti štete, žalitelj ističe da se objavom tih informacija nepopravljivo izgubila vrijednost koja proizlazi iz njihove povjerljivosti, što mu omogućuje da se na to pozove u okviru postupka za naknadu štete koji je pokrenut protiv njega i koji šteti njegovu ugledu u okviru njegovih poslovnih odnosa s klijentima. Osim toga, kako je navedena objava predviđena putem interneta, to za posljedicu ima da se od trenutka njihove objave te sporne informacije stavljaju na raspolaganje žaliteljevim klijentima, konkurentima i dobavljačima, kao i financijskim analitičarima i širokoj javnosti koji mogu pristupiti tim informacijama i slobodno ih koristiti.

74 Što se tiče nepopravljivosti navodne štete, žalitelj uvodno napominje da se, čak i u slučaju prihvaćanja njegove žalbe, time ne može popraviti šteta koja mu je nastala zbog objave spornih informacija jer se radi o nematerijalnoj šteti povezanoj s ugledom odnosno financijskoj šteti. Naime, ne može se izbrisati saznanje koje su o tim informacijama stekle osobe koje su s njima upoznate. Slijedom toga, neimovinska se šteta po svojoj prirodi ne može financijski nadoknaditi. Napokon, na prikladan se način ne može odrediti ni financijska šteta niti njezin iznos jer se ona mijenja kako po prirodi tako i po intenzitetu.

75 Komisija ističe da nije utemeljena premisa na kojoj žalitelj temelji svoju argumentaciju i prema kojoj je sadržaj spornih informacija povjerljiv. Naime, Opći je sud već odlučivao o tom pitanju, utvrdivši da se te informacije trebaju smatrati povijesnima i da one, s obzirom na to da žalitelj nije dokazao po čemu bi bilo opravdano izvanredno im pružiti zaštitu iz članka 30. stavka 2. Uredbe br. 1/2003, ne zaslužuju tu zaštitu. Žalitelj se ne može pozvati ni na rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) jer su informacije iz predmeta koji je doveo do tog rješenja bile posebne komercijalne informacije koje su zbog svojeg sadržaja mogle biti obuhvaćene profesionalnom tajnom, dok u ovom slučaju navodna šteta ne proizlazi iz sadržaja spornih informacija nego iz vanjskih razloga, poput legitimnog očekivanja koje žalitelj navodno temelji na praksi i obavijestima Komisije.

76 Pobliže, Komisija identificira dvije vrste štete koja je navodno nanesena žalitelju zbog objave spornih informacija i smatra da ni za jednu nije u dovoljnoj mjeri dokazana ozbiljnost.

77 Što se tiče financijskih tereta povezanih s eventualnim osudama u okviru građanskih postupaka, Komisija s jedne strane ističe da odlučujući uzrok navodne štete nije objava, nego žaliteljevo sudjelovanje u povredi koju je Komisija utvrdila u Odluci o VPP-u. S druge strane interes poduzetnika za kojeg je dokazano da je sudjelovao u zabranjenom sporazumu da izbjegne tužbe za naknade štete ne zaslužuje zaštitu.

78 Što se tiče negativnih učinaka po žaliteljev ugled, Komisija precizira da izravan uzrok tih učinaka leži u objavi prve verzije Odluke o VPP-u iz 2007. koja nije klasificirana oznakom tajnosti i da u svakom slučaju oni nemaju dovoljan stupanj težine koji bi opravdao određivanje privremenih mjera. Dodaje kako žalitelj ne ističe nikakav interes koji bi trebalo posebno zaštititi jer želi izbjeći objavu dodatnih detalja o povredi, tim više što odlomci koji bi se trebali objaviti ne sadržavaju nikakve vrijednosne sudove koji bi mogli ocrniti žalitelja i ozbiljno naštetiti njegovu ugledu.

79 Što se tiče, prema žaliteljevim navodima, nepopravljivosti štete, Komisija priznaje da, jednom kad se pročitaju, dotične informacije ostaju u memoriji odnosno na informatičkim uređajima za pohranjivanje adresata čak i ako je njihova objava nakon toga odgođena. To međutim u ovom slučaju nije odlučujuće jer se žalbom ne dovodi u pitanje ocjena Općeg suda iz članaka 84. do 86. pobijane presude, prema kojoj te informacije ne sadržavaju nijedan element komercijalno osjetljivog sadržaja koji bi u slučaju otkrivanja trgovinskim partnerima i konkurentima pružio prednost.

80 Što se tiče opasnosti od osude u postupcima za naknadu štete, Komisija podsjeća da se s jedne strane financijska šteta samo iznimno može smatrati nepopravljivom jer može biti predmetom novčane naknade. Tome je osobito tako ako se žalitelj zbog neodređivanja traženih privremenih mjera nađe u situaciji koja bi mogla ugroziti njegovu egzistenciju ili nepopravljivo izmijeniti njegov tržišni udio. Međutim, u svojem zahtjevu žalitelj nije dokazao da bi predviđena objava ugrozila njegovu egzistenciju ili dovela do nepovratnog gubitka njegova tržišnog udjela. S druge strane, Komisija ističe da, suprotno tvrdnjama žalitelja, rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) nije relevantno za utvrđivanje, na prikladan način, navodne nemogućnosti određivanja nastanka i visine financijske štete nastale žalitelju zbog postupaka za naknadu štete. Naime, u tom je rješenju utvrđeno da je nemoguće identificirati broj i svojstva svih osoba koje su saznale za objavljene informacije i ocijeniti konkretan učinak koji je ta objava mogla imati po komercijalne i gospodarske interese dotičnog poduzetnika, uzimajući u obzir osobito okolnost da su dotične informacije iz predmeta koji je doveo do navedenog rješenja osjetljive komercijalne informacije i da su prema tome

obuhvaćene poslovnom tajnom *stricto sensu*. Nasuprot tome, prema Komisiji, žaliteljeva navodna financijska šteta u ovom je slučaju isključivo povezana s postupcima za naknadu štete odnosno tužbama koje će uslijediti zbog povrede pravila tržišnog natjecanja. Slijedom toga, kako nije nemoguće odrediti krug osoba koje su kao žrtve zabranjenog sporazuma mogle pokrenuti postupke za naknadu štete protiv žalitelja, moguće je na prikladan način utvrditi nastalu štetu i njezin iznos. U svakom slučaju, navodna financijska šteta uvelike je samo hipotetska jer je nemoguće predvidjeti utjecaj koji će eventualno korištenje spornih informacija imati u građanskim postupcima protiv žalitelja koji su u tijeku ili će možda biti pokrenuti.

81 Komisija konačno smatra da, kako navodna šteta za koju žalitelj navodi da je rezultat ugrožavanja njegova ugleda nije ozbiljna, nije potrebno ispitivati može li se dodatno ugrožavanje ugleda koje bi moglo nastati uslijed otkrivanja dotičnih informacija smatrati nepopravljivim.

82 Da bi se provjerilo jesu li tražene privremene mjere hitne, valja podsjetiti da je svrha postupka za privremene mjere zajamčiti punu učinkovitost buduće konačne odluke kako bi se izbjegla praznina u pravnoj zaštiti koju osigurava Sud. Da bi se ostvario taj cilj, potrebno je hitnost procjenjivati u odnosu na potrebu donošenja privremene odluke kako bi se izbjeglo da stranci koja traži privremenu zaštitu ne nastane teška i nepopravljiva šteta (rješenje potpredsjednika Suda Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, t. 18. i navedena sudska praksa).

83 U ovom slučaju žalitelj, pozivajući se na rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), navodi da mu se objavom spornih informacija mogla nanijeti šteta zbog same prirode tih informacija.

84 Valja istaknuti da, suprotno onome što ističe Komisija, nije samo žalitelj u okviru svoje žalbe osporio ocjenu Općeg suda iz točaka 84. do 127. pobijane presude, prema kojima sporne informacije nisu poslovna tajna niti su obuhvaćene profesionalnom tajnom, već i da *prima facie* ispitivanje argumenata istaknutih u potporu u tom pogledu relevantnih žalbenih razloga ne omogućuje zaključak da te informacije očito nisu povjerljive.

85 Slijedom toga, da bi se ocijenila hitnost u ovom slučaju, valja poći od iste pretpostavke od koje je iz sličnih razloga pošao sudac postupka privremene pravne zaštite u predmetu koji je doveo do rješenja potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 38. i 47.), prema kojem su sporne informacije obuhvaćene profesionalnom tajnom (vidjeti, *a contrario*, rješenje potpredsjednika Suda AGC Glass Europe i dr./Komisija, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, t. 29. do 33.).

86 Međutim, prema toj premisi, otkrivanjem spornih informacija žalitelju bi nužno nastala znatna šteta.

87 Naime, kao i sve informacije u predmetu koji je doveo do navedenog rješenja, tako se i one za koje žalitelj tvrdi da su povjerljive, kao što proizlazi iz točke 104. pobijane presude, u biti odnose na njihovu ulogu u nastanku i istrazi povrede utvrđene u Odluci o PPV-u i detaljno otkrivaju koluzivne kontakte odnosno sporazume protivne tržišnom natjecanju u kojima je sudjelovao žalitelj, spominjući osobito imena određenih proizvoda na koje se odnose ti kontakti ili sporazumi, iznose primijenjenih cijena kao i ciljeve koje su željeli ostvariti sudionici u pogledu cijena i podjele tržišnih udjela (vidjeti po analogiji rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 47.).

88 Nadalje, sam je Opći sud u točki 105. pobijane presude priznao da je otkrivanje informacija za koje je žalitelj tražio povjerljivo postupanje bilo takve prirode da mu je nanijelo ozbiljnu štetu.

89 Konačno, argument Komisije prema kojem takva šteta ne ugrožava žaliteljev interes koji zaslužuje zaštitu nije uvjerljiv, jer podrazumijeva da sporne informacije po svojoj naravi ne zaslužuju biti zaštićene profesionalnom tajnom.

90 Što se tiče nepopravljivosti osporavanog otkrivanja, stvarno je očito da se poništenjem sporne odluke ne mogu preokrenuti učinci objave dotičnih informacija jer se saznanje koje su o njima stekle osobe koje su ih pročitale ne može izbrisati (vidjeti po analogiji rješenja potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 48., i AGC Glass Europe i dr./Komisija, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, t. 35.).

91 Međutim, žalitelj smatra da ireverzibilnost otkrivanja spomenutih informacija dovodi do nepopravljivosti štete nastale zbog tog otkrivanja. U tom pogledu, on u biti identificira dvije vrste štete koje proizlaze iz objave spornih informacija. Njemu je, s jedne strane, nanesena financijska šteta jer su se one mogle koristiti u okviru postupaka za naknadu štete protiv njega i jer su u svakom slučaju stavljene na raspolaganje širokoj javnosti koja ih je mogla slobodno koristiti i, s druge strane, nematerijalna šteta vezana uz negativne posljedice po njegov ugled.

92 Bez potrebe za provjerom je li navodna nematerijalna šteta nepopravljiva, dovoljno je podsjetiti, što se tiče prve vrste navodne štete, da se financijska šteta ne može, osim u iznimnim okolnostima smatrati nepopravljivom jer se općenito novčanom naknadom osobu kojoj je nanesena šteta vraća u stanje prije nastanka štete. Međutim, tome nije tako i takva se šteta može smatrati nepopravljivom ako se ne može odrediti njezin iznos (rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 50. do 52. i navedena sudska praksa).

93 Međutim, budući da je žalitelj naveo da bi ga otkrivanje spornih informacija izložilo opasnosti nastaloj u okviru postupaka za naknadu štete pokrenutih protiv njega, valja podsjetiti da se neizvjesnost vezanu uz naknadu novčane štete u okviru eventualne tužbe za naknadu štete ne smije samu po sebi smatrati okolnošću koja bi mogla takvu štetu učiniti nepopravljivom u smislu sudske prakse Suda. Naime, u stadiju privremenih mjera nužno je neizvjesna mogućnost da će naposljetku doći do naknade novčane štete u okviru eventualne tužbe za naknadu štete koja bi se mogla podnijeti nakon poništenja pobijanog akta. Međutim, cilj postupka privremene pravne zaštite nije zamijeniti takvu tužbu za naknadu štete da bi se uklonila ta neizvjesnost, već je njegova svrha samo zajamčiti punu učinkovitost buduće konačne odluke u postupku koji se vodi o meritumu, odnosno u ovom slučaju povodom tužbe za poništenje (rješenja potpredsjednika Suda/Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 53., i AGC Glass Europe i dr./Komisija, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, t. 56.).

94 Naprotiv, tome nije tako kad je očito, prilikom ocjene suca u postupku privremene pravne zaštite, da se štetu na koju se poziva, uzimajući u obzir njezinu prirodu i predvidiv način na koji nastaje, ne može prikladno utvrditi i odrediti njezin iznos te da se u praksi ona neće moći naknaditi tužbom za naknadu štete. Tome osobito može biti tako što se tiče objave posebnih komercijalnih, navodno povjerljivih, informacija koje se odnose na elemente poput ovih u konkretnom slučaju, osobito na imena proizvoda na koje se odnosi povreda, iznosa koji se odnose na primijenjene cijene kao i na ciljeve sudionika u pogledu cijena (vidjeti u tom smislu rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 54.).

95 U tom pogledu valja utvrditi da je šteta koja je mogla nastati žalitelju zbog objave navodnih poslovnih tajni ili informacija koje se na njega odnose, u svakom slučaju, obuhvaćenih profesionalnom tajnom različita i po prirodi i po opsegu, ovisno o tome jesu li osobe koje su za njih saznale njegovi klijenti, konkurenti, dobavljači ili financijski analitičari odnosno osobe koje pripadaju širokoj javnosti. Naime, nemoguće je utvrditi broj i svojstvo svih osoba koje su stvarno saznale za objavljene informacije i procijeniti konkretan učinak koji je njihova objava mogla imati na žaliteljeve komercijalne i gospodarske interese (vidjeti u tom smislu rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 55.).

96 Budući da se šteta na koju se poziva žalitelj može smatrati teškom i nepopravljivom, valja zaključiti da je u ovom slučaju ispunjen uvjet koji se odnosi na hitnost.

Odvagivanje interesa

97 Što se tiče odvagivanja interesa, žalitelj na početku ističe da bi šteta koja bi mu nastala zbog otkrivanja spornih informacija bila nepopravljiva i da bi prejudicirala donošenje meritorne odluke. Naime, ako se ne bi suspendirala objava tih informacija, žalitelju bi čak i ako bi njegova meritorna žalba bila prihvaćena nastala ista šteta kao i ona koja bi nastala da je žalba bila odbijena. Tome bi tim prije bilo tako da su sporne informacije objavljene na internetu jer se ni na koji način ne može priječiti pristup tim informacijama čak i nakon njihova povlačenja s Komisijine internetske stranice. Žalitelj u tom pogledu dodaje da pravo na djelotvornu zaštitu utvrđeno u članku 47. stavku 1. Povelje zahtijeva određivanje traženih privremenih mjera.

98 Nadalje, suspenzija objave spornih informacija ni na koji način ne šteti interesima Komisije. Naime, kako je već objavljena verzija Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti, zadovoljen je interes javnosti za informiranošću. Osim toga, budući da je sama Komisija priznala povjerljivost dotičnih informacija tijekom pet godina, bilo bi razumno da pričeka još nekoliko mjeseci i održi postojeći *status quo* do donošenja konačne odluke o meritumu.

99 Naposljetku, što se tiče interesa trećih i osobito osoba koje su pokrenule postupke za naknadu štete, žalitelj ističe da, s jedne strane, s obzirom na dugo razdoblje proteklo između okončanja povrede i donošenja prve Komisijine odluke, treće stranke nisu imale nikakav interes za brzu objavu detaljnije verzije Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti i da, s druge strane, potonji u svakom slučaju imaju mogućnost tražiti od Komisije pristup spornim informacijama sukladno Uredbi br. 1049/2001, odnosno tražiti od nacionalnih sudova pred kojima se vode postupci za naknadu štete da zatraže od Komisije dostavu tih informacija primjenom članka 15. stavka 1. Uredbe br. 1/2003.

100 Po suprotnom mišljenju, Komisija je početno istaknula da argumenti i razlozi istaknuti u potporu žalbi nisu dovoljno ozbiljni da bi se ustanovio osobito jak *fumus boni juris*, što se mora uzeti u obzir u okviru odvagivanja interesa.

101 Nadalje, valja uzeti u obzir interes javnosti da što je prije moguće sazna za razloge Komisijinog djelovanja, interes gospodarskih subjekata da saznaju koja se ponašanja sankcioniraju i interes osoba koje su oštećene povredom da saznaju detalje da bi se mogle pozvati, ovisno o slučaju, na svoja prava protiv poduzetnika koji su sudjelovali u povredi.

102 Napokon, poštujući članak 15. UFEU-a, razlozi Komisijinih postupaka moraju biti dostupni javnosti ne samo u svojoj punini, već i u najkraćem roku. Tome ne bi bilo tako da je, u ovom slučaju, Komisija morala još čekati, gotovo deset godina nakon donošenja Odluke o VPP-u, da bi otkrila detalje povrede u kojoj je sudjelovao žalitelj jer brza informacija doprinosi tome da se učinkovito poštuje pravo na naknadu štete koje sudska praksa priznaje žrtvama povrede prava tržišnog natjecanja. Svako kašnjenje u objavi informacija o ključnim okolnostima povrede imalo bi za učinak onemogućivanje podnošenja tužbi za naknadu štete i posljedično bi negativno utjecalo na učinkovitost zabrane sporazuma utvrđene u članku 101. UFEU-a uzimajući u obzir osobito mogućnosti tužitelja u postupcima za naknadu štete da dokažu postojanje uvjeta koji se zahtijevaju da bi se ishodila naknada štete, kao i pravila o zastari koja predviđa primjenjivo pravo.

103 U svrhu odgovora na to pitanje valja podsjetiti da se, na temelju ustaljene sudske prakse, u okviru postupka privremene pravne zaštite trebaju odvagnuti rizici povezani sa svakim mogućim rješenjem. To konkretno podrazumijeva ispitivanje donosi li žaliteljev interes za određivanje suspenzije izvršenja pobijanog akta prevagu u odnosu na interes koji predstavlja njegova trenutna primjena. Prilikom tog ispitivanja valja utvrditi omogućuje li njegovo eventualno poništenje u meritornom postupku preokretanje situacije nastale njezinom trenutnom primjenom i, obrnuto, u kojoj bi mjeri suspenzija predstavljala prepreku ciljevima pobijanog akta u slučaju da se tužba u glavnom postupku odbije

(rješenja predsjednika Suda Komisija/Atlantic Container Line i dr., C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, t. 50., i Belgija i Forum 187/Komisija, C 182/03 R i C 217/03 R, EU:C:2003:385, t. 142., kao i rješenje Ujedinjena Kraljevina/Komisija, C-180/96 R, EU:C:1996:308, t. 89.).

104 U ovom slučaju Sud će biti pozvan odlučivati, u okviru spora u glavnom postupku, o pitanju trebaju li se pobijana presuda i, ovisno o slučaju, sporna odluka poništiti, osobito zbog povrede žaliteljeve profesionalne tajne zaštićene člankom 339. UFEU-a, člankom 30. Uredbe br. 1/2003, člankom 4. Uredbe br. 1049/2001, člankom 8. EKLJP-a i člankom 7. Povelje kao i zbog povrede povjerljivosti informacija koje se trebaju objaviti.

105 U tim okolnostima poništavajuća presuda očito ne bi imala koristan učinak ako bi se ovaj zahtjev za privremene mjere odbio i ako bi Komisija odmah mogla objaviti sporne informacije ne čekajući tu presudu. Naime, zbog same te objave te bi informacije nepovratno izgubile zaštitu koju imaju uslijed profesionalne tajne, na način na bi se odbijanjem zahtjeva za privremene mjere *de facto* prejudicirala buduća meritorna odluka koja se odnosi na zahtjev za poništenje pobijane presude i sporne odluke.

106 Argumenti koje je istaknula Komisija ne omogućuju zaključak da njezin interes za odbijanje zahtjeva za privremene mjere preteže nad žaliteljevim interesom za određivanje tražene suspenzije.

107 Naime, suprotno onome što ističe Komisija, ocjena iz točaka 46. do 70. ovog rješenja omogućuje zaključak da u ovom slučaju postoji dovoljan *fumus boni juris* da bi se opravdalo određivanje traženih privremenih mjera, te se ta ocjena ne može dovesti u pitanje u okviru odvagivanja interesa, osobito kada drugi aspekti tog odvagivanja pretežu u korist žalitelja.

108 To vrijedi za predmetni slučaj. Naime, što se tiče interesa koje zagovara Komisija, valja utvrditi da je interes javnosti da što je prije moguće sazna za razloge Komisijinog djelovanja većim dijelom zadovoljen objavom verzije Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti 2007. Budući da nije osporeno da ta verzija poštuje zahtjeve iz članka 30. Uredbe br. 1/2003, valja pretpostaviti da ona u najmanju ruku sadržava ključne elemente obrazloženja u potporu toj odluci. Dakako, tom bi se interesu udovoljilo na još potpuniji način ako bi Sud odbio žalbu, što bi omogućilo objavu detaljnije verzije Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti koju je predvidjela Komisija. Međutim, ne može se smatrati da je moguće udovoljiti navedenom interesu prije same objave ove presude a da se ne dovede u pitanje suprotni interes žalitelja.

109 Što se tiče interesa gospodarskih subjekata da znaju za koja ponašanja mogu biti sankcionirani, valja istaknuti da, iako je Komisijina praksa u tom pogledu svakako korisna, sama Komisija je ta koja u ovom predmetu smatra da se gospodarski subjekti mogu samo iznimno ograničeno osloniti na odluke koje je Komisija donijela da bi uredila njihovo djelovanje. Slijedom toga, brižnost Komisije kojom je ona drugim subjektima dala na znanje obrazloženje odluke s kojom bi oni u svakom slučaju mogli samo ograničeno računati ne može biti dovoljna za opravdanje žrtvovanja suprotnog interesa žalitelja u ovom slučaju. Tome je tim više tako jer je zakašnjenje u objavi spornih informacija većinom krivnja Komisije, koja je priznala da je vrijeme koje je proteklo od prve objave verzije Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti 2007. posvetila detaljnom ispitivanju argumenata zainteresiranih strana prema kojima su određeni odlomci obrazloženja te odluke poslovna tajna.

110 Napokon, što se tiče interesa osoba oštećenih povredom da saznaju njezine detalje kako bi se mogli pozvati, ako je potrebno, na svoja prava protiv poduzetnika koji su u njoj sudjelovali, valja utvrditi da, iako obrazloženje odluke kojom se utvrđuje povreda može biti korisno navedenim osobama u okviru njihovih postupaka za naknadu štete, preostaje činjenica da se ne može smatrati da se ti postupci mogu temeljiti samo na elementima koji proizlaze iz tog obrazloženja.

111 Nadalje, u takvom je slučaju Sud već presudio da okolnost da je odbijen pristup dokumentima, uključujući one dostavljene tijelu za zaštitu tržišnog natjecanja u okviru nacionalnog pokajničkog programa, može spriječiti pokretanje tih postupaka koji zahtijevaju da se to odbijanje temelji na

važnim razlozima za zaštitu interesa istaknutih i primjenjivih na svaki dokument kojemu je odbijen pristup. Naime, samo postojanje opasnosti da se vidi dotični dokument kojim se konkretno ugrožava javni interes za učinkovitost nacionalnog pokajničkog programa može opravdati to da se taj dokument ne otkriva (vidjeti u tom smislu presudu Donau Chemie i dr., C-536/11, -EU:C:2013:366, t. 47. i 48.).

112 Slijedom toga, interes oštećenih osoba koje mogu svoje zahtjeve temeljiti samo na dokumentima dostavljenima Komisiji može se brže zadovoljiti u okviru zahtjeva za pristup dokumentima nego zadržavanjem objave obrazloženja odluke kojom se utvrđuje povreda.

113 Konačno, iako Komisija žalitelju prigovara da nije naveo je li i u kojoj mjeri eventualnim tužbama drugih sudionika u zabranjenom sporazumu prekinuta zastara, valja utvrditi da sama Komisija nije pružila nijedan dokaz koji bi omogućio ocjenu u kojoj bi mjeri mogućnost navodno oštećenih osoba da se pozovu na svoja prava u okviru postupaka za naknadu štete ovisila o objavi spornih informacija do koje bi došlo čak i prije proglašenja presude o meritumu i, posebice, ne navodi ništa o zastari spomenutih tužbi.

114 Naposljetku, određivanjem traženih privremenih mjera postići će se samo održavanje, u ograničenom razdoblju, *statusa quo* koji postoji već više godina (vidjeti po analogiji rješenje predsjednika Suda Radio Telefis Eireann i dr./Komisija, 76/89 R, 77/89 R i 91/89 R, EU:C:1989:192, t. 15.).

115 Uzimajući u obzir ta utvrđenja, valja zaključiti da ravnoteža interesa preteže u korist određivanja traženih privremenih mjera.

116 U tim okolnostima, valja suspendirati izvršenje sporne odluke i naložiti Komisiji da se do proglašenja presude kojom se okončava postupak o žalbi u predmetu C-162/15 P suzdrži od objave verzije Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti koja je, što se tiče tužitelja, detaljnija od verzije Odluke o VPP-u koja nije klasificirana oznakom tajnosti objavljene 2007.

Slijedom navedenoga, potpredsjednik Suda rješava:

1. **Suspendira se izvršenje Komisijine Odluke C(2012) 3534 *final* od 24. svibnja 2012. o odbijanju zahtjeva za povjerljivo postupanje koju je podnijelo društvo Evonik Degussa GmbH primjenom članka 8. Odluke predsjednika Komisije 2011/695/EU od 13. listopada 2011. o funkciji i opisu posla službenika za usmene rasprave u određenim postupcima tržišnog natjecanja (predmet COMP/38.620 – vodikov peroksid i perborat) do proglašenja presude kojom se okončava postupak o žalbi u predmetu C-162/15 P.**

2. **Nalaže se Europskoj komisiji da se do proglašenja presude u žalbenom postupku u predmetu C-162/15 P suzdrži od objave verzije koja nije klasificirana oznakom tajnosti Komisijine Odluke C(2006) 1766 *final* od 3. svibnja 2006. o postupku primjene članka 81. UEZ-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u protiv društava Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA i Arkema SA (predmet COMP/38.620 – vodikov peroksid i perborat), čiji je sažetak objavljen u *Službenom listu Europske unije* (SL 2006., L 353, str. 54., u daljnjem tekstu: Odluka o VPP-u) koja je u odnosu na društvo Evonik Degussa GmbH detaljnija od verzije te odluke koja nije klasificirana oznakom tajnosti objavljene 2007.**

3. **O troškovima će se odlučiti naknadno.**

Potpisi